

Indonesië 2008, deel 8

Het heeft die nacht geregend. Grote plassen in het gras vormen kleine vijvertjes. Eigenlijk drupt het nog wanneer wij in de auto stappen.

Maar even later schijnt de zon weer om ons pas in de steek te laten bij zonsondergang. De weg naar Green Canyon is vlak en saai. We passeren links en rechts huizen met keurige tuinen waarvan sommige met fruitbomen. Djun stopt bij een grasveld. Hij blijkt een kei in het vangen van walang en kikkers. Tot zijn teleurstelling ben ik helemaal niet bang voor kikkers.

voor kikkers.

We stoppen bij een groot plein waar ik tahu eet met pindasaus. Weer eens wat anders en lekker.

We herkennen direct de omgeving van de canyon. Niets schijnt veranderd te zijn.

Zoals altijd heeft onze gids vrij toegang en koopt

hij de kaartjes. Na lang aandringen van mij stapt hij toch maar in het bootje. Het water is niet groen maar roestig bruin door de vele regen. De voerman zet bijna de buitenboord motor op geruisloos om ons een bijzonder dier te laten zien. Het is een gewone salamander die schielijk verdwijnt tussen het hoge gras.

Langzaam verandert de kleur van het water in groen. Ik laat mijn pootjes buiten boord hangen en geniet.

Een oorverdovend geweld kondigt aan dat wij dicht bij de waterval zijn.

Helaas kunnen we niet verder. De rivier is gezwollen van de vele regen en verder klimmen over de rotsen en zo nu en dan zwemmend om naar de bron te gaan (iets dat ik bij een voorgaand bezoek wel hebben kunnen doen), is er niet bij. De stroming is te sterk, maar ik kan het niet laten uit de

boot te klimmen en op een rots te gaan staan. Natuurlijk regende het van de vermaningen. Ik trek me er niets van aan, want ik heb het triomfantelijke het gevoel dat ik niet voor niets naar de canyon ben gegaan.

We gaan terug en de voerman vraagt of we soms de brug willen zien.

Die ligt aan de andere kant. Natuurlijk wil ik dat en ik vraag of we opnieuw kaartjes moeten kopen bij de kassa. Hij schudt zijn hoofd en bergt tevreden het geld op dat hij vraagt.

Plots een harde plons achter ons waar we allemaal van schrikken. Het blijkt een jonge klapper te zijn die uit de boom is gevallen. De voerman maakt een rondje en vist de klapper uit het water. Daarna ben ik toch wel op mijn qui vive wanneer we onder overhangende takken varen.

Dan is daar de bamboebrug die de ene zijde van oever verbindt met de andere. Op een modderige plek vinden we de trap naar boven. Wat een sensatie te deinen op een hangbrug. Ik moet wel uitkijken voor fietsers en bromfietzers die druk gebruik

maken van de brug. Op het eind moet ik tol betalen. Ja ja, dat zal bedoeld zijn om de brug te onderhouden. Maar ach, ik ben in Indonesië en als iets tot het laatste nippertje uitgesteld kan worden en nog niemand door de brug is gezakt, waarom niet? Het duurt even voordat de brug zonder mensen, fietsen en bromfietsen is om een goede foto te kunnen maken. Onze gids gaat niet mee naar boven, want later vertelt hij dat hij niet eens zwemmen kan en nog bij moet komen.

We hebben weer trek en besluiten geroosterde

garnalen te eten. Verschillende katten lopen al bij voorbaat ons kopjes te geven. De restauranthouder (groot woord voor deze kleine warung), haalt als eerste een enorme lobster uit de diepvries. Nee

schudden wij, graag kleiner. Hij toont ons inderdaad verschillende zakken en we nemen genoeg met iets groter dan de middagmaat.

IJsthee heeft hij ook en andere frisdranken, want de broeierige atmosfeer maakt dorstig. Een kleine jongen is naarstig bezig een saterooster vlakbij ons

tafeltje aan te maken.

Hij gooit er wat

benzine op om lekker

te fikken. Die petroleumsmaak zal zeker te proeven

zijn in de garnalen. Hij krijgt de natte arang niet

aan de gang en verdwijnt met onze portie elders. We

krijgen witte rijst voorgeschoteld, sambal trasi en ik

bestel kangkung. We hebben met de hand gegeten

en gesmuld. De garnalenkoppen gooien we zo nu

en dan op de lemen grond naar de katten. Hier en daar ontstaan kleine

gevechten, maar garnalenkoppen genoeg.

In Pangandaran bezoeken we het hotel waar we ooit hebben gelogeed. Wat

jammer toch dat ze altijd en eeuwig

iets moeten veranderen. Met moeite

vinden we onze prachtige bungalow

terug die op z'n minst is gehalveerd.

Dan een laatste bezoekje aan het

hotel waar we maar een nachtje

hebben doorgebracht om een dag

later te verkassen. Het geheel staat

er verwaarloosd bij. Van de mooie

fontein is alleen nog een ruïne te

zien. Voor het laatst zie ik zonsondergang aan zee. Morgen vertrekken we om

7.00 naar Yokja.

Wordt vervolgd, Mila

